

a nevémmel egyetemben. Mára az interneten is csak talányos nyoma van az afférnak: a szöveg virtuálisan nem lelhető fel, noha írónk digitális halhatatlanként havi apanázst kap ezért az államtól. A filológusok elvitathozhatnak rajta, hogy ez szerkesztés-e vagy életmű-

hamisítás: a lényeg, hogy említés szintjén sincs helyem a Nádas-oeuvre-ben. A szép új kánon sem lett kevésbé kirekesztő, mint amit felváltott: eltünteti maga után a nyomokat. De az ember ragaszkodik a megaláztatásaihoz. A saját életéhez és a saját halálaihoz.

RÓNAI-BALÁZS ZOLTÁN

XII. (szeptemberi) anzix

*Szabadon úszik a lomha hal,
a szobában a délután,
az enyhe porszag, unalom,
a lusta gondolat
most bármilyen csalit bekap,
pusztán, hogy teljen az idő.
Már barnák és vörösek, sárgák a levelek,
vítükörre, homlokomra hullnak.
Enyhe szél lehet, hogy fodrozódodom,
kis csillanások, önnön felszinem.
Meleg még, míg a mély
hűvös, zöld homály. Ez így,
az úgy nyugodt.*

Anzix téli ablak mögül

*Nincs inség, akár egy gondolatnyi.
Nézem a szemközti házat,

a falból a téglá hogy rohad ki.
Téli kék fölötte, úgy enyészget.

Nem akarok tőle semmit.
Állok, hever bennem a lélek.

Nem kérek ihletet, se méla búbájt.
Minek? Ennyire tellett

a világnak ott, ez idő tájt
és mindegy, hogy jól van-e így.*

Anzix nagy, puha pelyhekben

*Ha tudnám, mit csinállok,
tudnám, hogy milyen.
Ahogy a lábamon a szőr is
mindig egyforma hosszú,
a napok jönnek, mennek,
olyan a mozgás, hogy minden áll.
Vagy én állok, szürke-sárgában suhanva,
jó meleg télikabátban, nézem a hajléktalant,
aki nem vagyok, és nem szégyenkezem.
Hazamegyek, kis áldást
hint rám az asztali lámpa.
Egyforma sültkrumplik sülnek,
ha épp azok.
Néha hírek jönnek,
meg hidegfront, melegfront.
Néha egy kés áll ki az éjszakából.*